RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 226.476 van 20 februari 2014
in de zaak A. 207.039/VII-38.693.

In zake : Willy VANGRIEKEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kris Govaerts
kantoor houdend te 3800 Sint-Truiden
Beekstraat 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 november 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 20 september 2012 waarbij het beroep van Willy Vangrieken ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant van 26 januari 2012, houdende de intrekking van zijn wapenvergunningen en van zijn recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 januari 2014.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter Govaerts, die loco advocaat Kris Govaerts verschijnt voor verzoeker, en advocaat Filip Vincke, die loco advocaat Bernard Derveaux verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker heeft sinds 21 april 2005 een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen, pistool, merk CZ, model en type 85 Combat, kaliber 9 mm Luger.

Daarnaast heeft hij verscheidene vuurwapens waarvan het bezit is geregistreerd via een model 9 :

- een lang wapen met getrokken loop, merk Marlin, model en type Mod 336W, kaliber 30-30;

- een lang wapen met getrokken loop, merk Schmidt Rubin, model en type grendel enkelloop, kaliber 7,5 x 55 Swiss;
- een lang wapen met getrokken loop, merk FN, model en type grendel enkelschot, kaliber .22 LR;
- een lang wapen met getrokken loop, merk Browning, model en type leveraction, kaliber .22 LR;
- een lang wapen met gladde loop, merk onbekend, model en type enkelschot, kaliber 9mm Flobert;
- een lang wapen met gladde loop, merk onbekend, model en type enkelschot, kaliber 9mm Flobert.

De wettige reden is "sportief en recreatief schieten".

3.2. Op 11 augustus 2011 vraagt verzoeker een vergunning aan voor een vuurwapen, lang wapen met getrokken loop, merk Ruger, model en type 10/22, kaliber .22 LR. Naar aanleiding daarvan vraagt de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant advies aan de lokale politiezone LAN.

3.3. De lokale politie verleent op 28 september 2011 een gunstig advies, omdat verzoeker geen correctionele veroordeling voor feiten van slagen en verwondingen heeft, noch voor bedreiging met wapen, noch voor andere feiten.

In het inlichtingenformulier vermeldt de lokale politie de volgende feiten :
- opzettelijke slagen en verwondingen;
- vertoon van wapen bij bedreiging;
- zware diefstal.

3.4. Met het oog op een mogelijke intrekking of schorsing van de overige wapenvergunningen van verzoeker, vraagt de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant op 6 oktober 2011 advies aan de procureur des Konings te Leuven.

3.5. Op 17 november 2011 adviseert de procureur des Konings ongunstig "rekening houdend met de veroordeling wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid in 2004".

3.6. De gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant verklaart de vergunningsaanvraag van verzoeker voor het wapen met getrokken loop, merk Ruger, op 26 januari 2012 onontvankelijk, omdat verzoeker veroordeeld werd voor een misdrijf zoals bedoeld in artikel 5, § 4, 2°, b), van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet). De provinciegouverneur beslist op diezelfde dag om de vergunningen voor de overige wapens van verzoeker in te trekken, evenals diens recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen.

3.7. Verzoeker stelt op 27 maart 2012 beroep in bij de minister van Justitie tegen de beslissing van de provinciegouverneur van 26 januari 2012 waarbij de wapenvergunningen van verzoeker worden ingetrokken, alsook diens recht tot het voorhanden hebben van wapens.

3.8. Op 30 mei 2012 verwijst de procureur des Konings te Leuven naar zijn negatief advies van 17 november 2011 en stelt hij dat er "strafrechtelijke voorgaanden te Hasselt en Tongeren" zijn.

3.9. De federale wapendienst vraagt bij brief van 11 juni 2012 aan de procureur des Konings te Hasselt en aan de procureur des Konings te Tongeren "een kopie van het strafblad, de eventuele processen-verbaal en de eventuele relevante vonnissen of arresten" lastens verzoeker. De gevraagde gegevens worden overgemaakt bij brieven van 5 juli 2012 en 28 augustus 2012.

3.10. Op 20 september 2012 verwerpt de minister van Justitie het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant van 26 januari 2012.

Dit is het bestreden besluit, dat als volgt is gemotiveerd:

"(…)

Aangaande uw wapenbezit werd nagegaan of er geen redenen van openbare orde bestaan die leiden tot de intrekking van uw vergunningen en uw recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens.

De veroordeling van 3 november 2004 betrof feiten van 16 juni 2002 waarbij u te Sint-Truiden aan de heer Patrick Houwaer opzettelijk slagen en verwondingen toebracht die voor deze een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge had (dossier HA43.L7.104032/02). U verkreeg opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van drie jaar, doch de rechtbank verklaarde u uitdrukkelijk plichtig aan deze feiten.

Er waren tevens andere strafdossiers te uwen laste gekend, met name het proces-verbaal met nummer HA45.L7.1502/10 en het proces-verbaal met nummer HA45.L7.1602/10, die allebei zonder gevolg werden gerangschikt.

Het eerstgenoemde dossier - dat meer bepaald wegens onvoldoende bewijzen werd geseponeerd - betreft een klacht wegens bedreiging met vuurwapen op 22 februari 2010. Mevrouw Rita Termonia beweerde dat u haar bedreigde met een pistool gericht op haar hoofd naar aanleiding van haar opmerking over nachtlawaai dat door u en uw vriendin werd veroorzaakt. U en uw vriendin ontkenden evenwel deze feiten.

Naast uw veroordeling in 2004 wegens opzettelijke slagen en verwondingen, werd u tevens veroordeeld door:

- de Politierechtbank te Tongeren op 21 maart 2000 wegens intoxicatie aan het stuur;
- de Politierechtbank te Hasselt op 25 oktober 2006 wegens intoxicatie en dronkenschap aan het stuur;
- de Politierechtbank te Leuven op 15 januari 2007 wegens intoxicatie aan het stuur.

Alcoholgebruik in combinatie met het besturen van een voertuig brengt mensenlevens in gevaar, zowel uw eigen leven als dat van anderen. In België heeft men de strafbare grens vastgesteld - gemeten middels een ademanalyse - op een alcoholconcentratie van ten minste 0,22 milligram per liter uitgeademde alveolaire lucht, of - gemeten met een bloedanalyse - op een alcoholconcentratie van ten minste 0,5 gram per liter bloed; alles wat hoger ligt, wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en veiligheid.

Indien men ervoor kiest om in dergelijke omstandigheden toch een voertuig te besturen, dan gaat men ervan uit dat men dat gevaar aanvaardt. Dergelijk gedrag is niet verenigbaar met het bezit van wapens aangezien hiermee wordt bewezen dat men geen rekening houdt met regels die de openbare orde en veiligheid (in dit geval de verkeersveiligheid) ten goede moeten komen.

Uit voorgaande elementen blijkt minstens dat er inzake uw algemene moraliteit en persoonlijkheid ernstige twijfels bestaan.

(…)

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning. De wapenvergunning (of

de toelating tot het voorhanden hebben van vuurwapens) is dus de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe om preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden (cf. rechtspraak van de Raad van State, o.m. arrest R.v.St. nr. 216.296 van 17 november 2011; arrest R.v.St. nr. 218.251 van 1 maart 2012; arrest R.v.St. nr. 218.710 van 29 maart 2012).

Opdat een vergunning of het recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen kan worden ingetrokken, is het niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Het bestaan van feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, is voldoende (cf. rechtspraak van de Raad van State, o.m. arrest R.v.St. nr. 213.889 van 16 juni 2011; arrest R.v.St. nr. 218.251 van 1 maart 2012; arrest R.v.St. nr. 218.252 van 1 maart 2012).

De minister van Justitie is van oordeel dat u, ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, geen vuurwapens mag voorhanden hebben. U bracht opzettelijk slagen en verwondingen toe aan een ander persoon en u werd driemaal veroordeeld wegens intoxicatie aan het stuur.

Uit deze feiten en het gevoerde onderzoek moet vastgesteld worden dat er ernstige en concrete redenen zijn die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan betekenen. Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor u niet kan genieten van het noodzakelijke vertrouwen dat moet kunnen worden gesteld in een wapenbezitter.

De gouverneur van Vlaams-Brabant heeft dan ook terecht beslist om uw vergunning en uw recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens in te trekken.

Zolang het gevaar voor openbare orde in uwen hoofde bestaat, kan u geen vergunningsplichtige vuurwapens meer voorhanden hebben.

(…)".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 11 en 13 van de wapenwet en van de materiële motiveringsplicht, doordat het bestreden besluit verwijst naar een veroordeling van verzoeker op 3 november 2004 door de correctionele rechtbank te Hasselt wegens opzettelijke slagen en verwondingen, terwijl hem de gunst van de opschorting werd verleend. Verzoeker zet uiteen dat de opschorting tot doel heeft de sociale reclassering van de

betrokkene niet te verhinderen en derhalve geen geldige reden kan zijn om hem als een gevaar voor de openbare orde aan te merken.

5. De verwerende partij antwoordt dat de gouverneur, en in beroep, de federale wapendienst, op grond van artikel 13, eerste lid, van de wapenwet het recht om een wapen voorhanden te hebben kan beperken, schorsen of intrekken als blijkt dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren. Zij wijst er vooreerst op dat verzoeker niet betwist dat hij door de correctionele rechtbank te Hasselt werd vervolgd en bij vonnis van 3 november 2004 schuldig werd verklaard aan een misdrijf opgenomen in artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet. Zij argumenteert vervolgens dat in het centraal strafregister de beslissingen genomen in strafzaken worden vermeld met als doel deze gegevens mee te delen aan de administratieve overheden met het oog op de toepassing van bepalingen waarvoor kennis is vereist van het gerechtelijk verleden van de betrokken personen en dat in dit register ook de beslissingen tot opschorting van de uitspraak en veroordelingen met eenvoudige schuldigverklaring worden opgenomen. Zij wijst er voorts op dat de wapenwet een principieel verbod op vuurwapens heeft ingesteld en dat een wapenvergunning of de toelating tot het voorhanden hebben van vuurwapens de uitzondering is, dat de wapenwet een strikte toepassing vergt en dat uit de ratio legis van artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet de intentie van de wetgever blijkt het negatief verband tussen de aldaar vermelde misdrijven en het wapenbezit te benadrukken, ook bij veroordeling tot een lichte straf of zelfs indien men geen straf heeft gekregen. De verwerende partij besluit ten slotte dat verzoeker door de correctionele rechtbank schuldig is verklaard aan een misdrijf zoals bepaald in artikel 399 van het strafwetboek en dat het feit dat verzoeker daarbij de opschorting van de uitspraak heeft genoten niet betekent dat de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen niet mee in overweging mochten worden genomen bij het nemen van het bestreden besluit.

6. In zijn memorie van wederantwoord betoogt verzoeker dat de gunstmaatregel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling geen veroordeling is in de zin van artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet.

Beoordeling

7. Krachtens de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet kan de provinciegouverneur de wapenvergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben bij een met redenen omklede beslissing en na advies van de procureur des Konings beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren.

Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat een betrokkene inhoudt voor de openbare orde, beschikken de gouverneur en ook de minister van Justitie die zich hierover in beroep dient uit te spreken op grond van artikel 30 van de wapenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Zij vermogen uit bepaalde feiten af te leiden dat het vuurwapenbezit de openbare orde "kan" verstoren. Opdat de vergunning of het recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen kan worden ingetrokken, is het dus niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Het is evenmin vereist dat de betrokkene wegens bepaalde misdrijven werkelijk veroordeeld is. Het bestaan van feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, is voldoende.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Het verlenen van een wapenvergunning is bijgevolg de uitzondering. Dit geldt ook voor het recht om bepaalde vuurwapens, ontworpen voor het sportschieten, voorhanden te hebben als houder van een sportschutterslicentie.

De wapenwet laat het bestuur toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden. Het komt in

de eerste plaats aan de overheid toe om in te schatten voor de toekomst of het voorhanden hebben van een wapen een potentieel gevaar inhoudt voor de openbare orde en veiligheid, waarbij rekening kan worden gehouden met iemands algemene moraliteit en persoonlijkheid. Het komt in dezen de Raad van State niet toe het feitenonderzoek over te doen en, wat de appreciatie van de zaak betreft, zich in de plaats te stellen van het bestuur. Wel kan hij nagaan of de administratieve overheid op basis van de haar voorliggende gegevens naar recht en redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

8. In het bestreden besluit worden de wapenvergunningen van verzoeker en zijn recht om vuurwapens voorhanden te hebben ingetrokken, omdat zijn gedrag "niet de vereiste waarborgen (biedt) waardoor (hij) niet kan genieten van het noodzakelijke vertrouwen dat moet kunnen worden gesteld in een wapenbezitter". De verwerende partij is van oordeel dat er ernstige en concrete redenen zijn die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen door verzoeker een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan betekenen.

Om tot dat besluit te komen verwijst het bestreden besluit enerzijds naar feiten van opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht door verzoeker aan een ander persoon, waarbij uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoeker de opschorting van de uitspraak van veroordeling verkreeg gedurende drie jaar, en schuldig werd verklaard aan die feiten. Daaruit leidt de verwerende partij af dat er ernstige twijfels bestaan inzake de algemene moraliteit en persoonlijkheid van verzoeker.

9. In tegenstelling tot wat verzoeker argumenteert, wordt in het bestreden besluit niet gesteld dat het vonnis van de correctionele rechtbank te Hasselt van 3 november 2004 moet worden beschouwd als een veroordeling voor een misdrijf zoals bedoeld in artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet. Het bestreden besluit steunt in hoofdzaak op de in dat vonnis vastgestelde feiten van opzettelijke slagen. In dit opzicht mist het middel dan ook feitelijke grondslag.

Bij de beoordeling van het risico op een verstoring van de openbare orde kan rekening worden gehouden met feiten die niet tot een veroordeling hebben geleid, voor zover die feiten voldoende vaststaan. Zulks is te dezen het geval, gelet op het vonnis dat de opschorting van de uitspraak van de veroordeling uitspreekt, waardoor het de feiten ten laste van verzoeker bewezen verklaart. Er valt ook niet in te zien hoe het intrekken van de wapenvergunningen en het recht op het voorhanden hebben van wapens de sociale reclassering van verzoeker zou belemmeren.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij buiten alle redelijkheid en in strijd met de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet heeft besloten om, ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, de wapenvergunningen van verzoeker en diens recht om vuurwapens voorhanden te hebben, in te trekken.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, doordat het bestreden besluit verwijst naar veroordelingen van verzoeker wegens intoxicatie en dronkenschap aan het stuur. Verzoeker meent dat "deze enkele veroordelingen niet volstaan om te vrezen dat wapenbezit (…) de openbare orde zou kunnen verstoren" en dat "het verband dat (…) wordt gelegd tussen feiten van intoxicatie en dronkenschap enerzijds en gevaar bij wapenbezit anderzijds buiten een redelijke proportie is".

11. De verwerende partij repliceert dat verzoeker tussen 2002 en 2007 drie maal werd veroordeeld wegens intoxicatie aan het stuur en eenmaal wegens dronkenschap en dat uit het bestreden besluit blijkt dat rekening werd

gehouden met de periodieke herhaling van relevante feiten, omstandigheden en elementen waaruit karaktertrekken van verzoeker blijken die in combinatie met wapenbezit een gevaar kunnen betekenen voor de openbare orde en veiligheid. De voornoemde feiten moeten, zo stelt de verwerende partij, ook samen gezien worden met de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Zij acht het bestreden besluit afdoende gemotiveerd, redelijk en proportioneel.

Beoordeling

12. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de discretionaire bevoegdheid van de overheid, doordat het niet duldt dat een beslissing in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten. Het staat de rechter evenwel niet toe het oordeel van de overheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat of wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat.

13. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, worden de wapenvergunningen van verzoeker en zijn recht om vuurwapens te bezitten, ingetrokken omdat zijn gedrag niet de vereiste waarborgen biedt, zodat het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan betekenen.

Het bestreden besluit verwijst in hoofdzaak naar het feit dat verzoeker bij vonnis van 3 november 2004 van de correctionele rechtbank te Hasselt schuldig werd verklaard aan het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen en concludeert dat er ernstige twijfels bestaan inzake de algemene moraliteit en persoonlijkheid van verzoeker.

14. Bij de beoordeling van het potentieel gevaar dat het voorhanden hebben van een vuurwapen door verzoeker vormt voor de openbare orde en veiligheid, kan rekening worden gehouden met zijn algemene moraliteit en persoonlijkheid. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij bij die

beoordeling de grenzen van het redelijke is te buiten gegaan, noch dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen het bestreden besluit en de feiten waarop dat besluit steunt.

Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig februari tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Luc Hellin**